Република Србија
УПРАВНИ СУД
6 У 4274/2018
Дана: 14.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Мире Василијевић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Милицом Новаковић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, Гаврила Принципа 52, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Нови Сад, ради поништаја решења број 433-17-03655/2017-39 од 29.01.2018. године, у предмету рефундације плаћеног пореза на додату вредност при куповини првог стана, у нејавној седници већа одржаној дана 14.01.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак, Нови Сад, број 433-17-03655/2017-39 од 29.01.2018. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Нови Сад, да тужиоцу А.А. из ..., ... на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 32.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је жалба пореског обвезника, овде тужиоца, изјављена на решење Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Вршац, број 241-433-17-103277/2016 од 18.01.2016. године, којим је одбијен захтев

пореског обвезника за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана из члана 56а Закона о порезу на додату вредност, као неоснована.

У тужби, поднетој овом суду дана 13.03.2018. године, којом оспорава законитост решења туженог органа, тужилац наводи да Суд увидом у списе може да утврди да је тужилац на захтев поступајућег пореског инспектора доставио додатну документацију којом се доказује да је продавац непокретности, фирма ДОО "Б.Б.", примио купопродајну цену на пословне рачуне, издао одговарајући фискални рачун, као и потврду да је купопродајна цена исплаћена у целости, у којој је назначено и то да се ради о цени са плаћеним порезом на додату вредност, и уз коју је приложен и извод бр. 3 "Банке Интеса" о промету средстава на рачуну ДОО "Б.Б.". Истиче да се у члану 56а Закона о порезу на додату вредност нигде не наводи да купац мора да изврши уплату купопродајне цене искључиво са свог текућег рачуна, већ је потребно да купопродајна цена буде на рачуну продавца, а што је у конкретном случају и урађено. Такође сматра да чињеница да ли је новац касније успотребљен за излазак из финансијске блокаде или повраћај позајмице не треба да буде предмет интересовања инспектора, а посебно не купца који је извршио своју обавезу на законом предвиђен начин. Тужилац напомиње да је чињенично стање погрешно утврђено од стране оба управна органа, будући да су исти пропустили да утврде да је преко рачуна ДОО "Б.Б." уплаћена целокупна купопродајна цена у износу од 7.335.625,00 динара, а не само део у износу од 4.135.625,00 динара, који помињу у својим одлукама. Код наведеног предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и наложи туженом да поништи првостепено решење као незаконито. Трошкове је определио у укупном износу од 30.000,00 динара на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, као и таксе по одлуци суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је првостепени орган правилно поступио када је одбио захтев за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана, правилно примењујући одредбе члана 56а Закона о порезу на додату вредност, јер део купопродајне цене предметне непокретности није плаћен са текућег рачуна тужиоца. Како из списа предмета произлази да је тужилац поднео захтев првостепеном органу, за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана на износ од 371.573,41 динара, уз који је приложио доказе, које тужени таксативно наводи у образложењу решења, али и то да је део купопродајне цене плаћен сукцесивним уплатама у укупном износу од 4.135.625,00 динара, on line уплатом са текућег рачуна који није рачун који је наведен у захтеву тужиоца за рефундацију плаћеног ПДВ-а при куповини првог стана, већ је текући рачун оснивача продавца “Б.Б.” доо, ..., преко кога је оснивач овог привредног друштва, у име купца, овде тужиоца, платио

наведени део купопродајне цене сукцесивним уплатама на рачун наведеног привредног друштва, то је тужени након разматрања, у границама жалбених навода, ожалбеног решења и свих списа предмета, навода и предлога жалиоца, нашао да је ожалбено решење правилно и законито, а да је жалба неоснована. Тужени сматра да је првостепени орган у образложењу ожалбеног решења дао одлучне разлоге који упућују на решење какво је дато у диспозитиву и правилно оценио наводе који се у жалби износе, па разлоге наведене у образложењу ожалбеног решења прихвата сагласно одредби члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку, са ког разлога је применом одредбе члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења.

Одредбом члана 56а став 1. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС“, бр. 84/04 ... 83/15) је прописано је да право на рефундацију ПДВ за куповину првог стана, на основу поднетог захтева, има физичко лице – пунолетни држављанин Републике, са пребивалиштем на територији Републике, који купује први стан (у даљем тексту: купац првог стана). Одредбом става 2. истог члана је прописано да купац првог стана може да оствари рефундацију ПДВ из става 1. овог члана, под следећим условима: 1) да од 01. јула 2006. године до дана овере уговора о купопродаји на основу којег стиче први стан није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике; 2) да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена продавцу уплатом на текући рачун продавца.

Одредбом члана 10. став 1. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и о начину и поступку рефакције и рефундације ПДВ („Службени гласник РС“ бр. 107/04...66/14) прописано је да купац првог стана из члана 56а Закона остварује рефундацију ПДВ у складу са Законом, на основу писменог захтева, који подноси надлежном пореском органу, док је ставом 5. тачка 6) истог члана Правилника прописано да се уз захтев из става 1. овог члана доставља доказ да је уговорена цена стана са ПДВ у потпуности исплаћена уплатом на текући рачун продавца, односно доказ да је на име уговорене цене стана са ПДВ исплаћен износ који није мањи од износа ПДВ обрачунатог за први пренос права располагања на стану уплатом на текући рачун продавца у случају куповине стана под непрофитним условима из члана 56а. став 3. Закона.

По оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца, јер је у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења погрешно примењено материјално право, што је тужени орган пропустио да правилно оцени.

Ово стога што је, по налажењу суда, тужени орган погрешно закључио да је првостепени орган правилно одбио захтев тужиоца за рефундацију плаћеног ПДВ при куповини првог стана, као неоснован, јер део купопродајне цене није исплаћен са текућег рачуна тужиоца који је наведен на прописаном захтеву купца првог стана за рефундацију ПДВ-а од 24.12.2015. године, који се налази у списима предмета. Наиме, у смислу цитиране одредбе члана 56а. Закона о порезу на додату вредност и члана 10. Правилника о поступку остваривања права на повраћај ПДВ и поступку рефакције и рефундације ПДВ, релевантно је да је купац који купује први стан, физичко лице – пунолетни држављанин Републике

Србије, са пребивалиштем на њеној територији, да од 1. јула 2006. године до 16.05.2013. године, као дана овере уговора о купопродаји, на основу којег стиче први стан, није имао у својини, односно сусвојини стан на територији Републике Србије и да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена продавцу, уз обавезну уплату новца на рачун продавца. У конкретном случају неспорно постоји доказ да је уговорена цена стана са ПДВ-ом у потпуности исплаћена на текући рачун продавца, при чему је небитно што је део купопродајне цене у укупном износу од 4.135.625,00 динара, сукцесивним уплатама на рачун Привредног друштва "Б.Б." доо ..., у име купца, овде тужиоца, уплатио оснивач Привредног друштва "Б.Б." доо, ..., В.В..

На основу изнетих разлога, ценећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), с тим што је тужени орган везан правним схватањима суда и примедбама суда у погледу поступка, а према одредби члана 69. став 2. истог закона.

Имајући у виду да је тужба уважена, овај суд је применом одредбе чл. 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора исплати износ од 32.290,00 динара, и то за састав тужбе износ од 30.000,00 динара, сагласно тарифном броју 43. Тарифе о накнадама и наградама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12..37/21), имајући у виду да се ради о трошковима заступања око управног акта донетог у поступку који се водио пред пореским органом, као и трошкови судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 1.900,00 динара, сагласно тарифном броју 28. став 1. Таксене тарифе Закона о судским таксама (“Службени гласник РС” бр. 28/94...95/18).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 14.01.2022. године, 6 У 4274/18

Записничар **Председник већа- судија**
Милица Новаковић,с.р. **Јасминка Вукашиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JA